

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15
Szekciófelelős:
Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Állam- és Jogtudomány

		Jogtudomány I. digitalizáció és mesterséges intelligencia	Jogtudomány- nemzetközi és európai uniós jog
I. panel	Szekcióelnök:	Dr. Zódi Zsolt (NKE)	Dr. Lattmann Tamás (UNYP)
	10.30-10.45	Dr. Diósi Szabolcs	Bagi Nikoletta Dóra
	10.45-11.00	Dr. Szécsényi- Nagy Balázs	Dr. Bihari Erika
	11.00-11.15	Dr. Kriston Edit	Hussein Jasmine
	11.15-11.30	Dr. Necz Dániel	Takó Dalma
	11.30-11.45	Dr. Labancz Andrea	Forján Rebeka
	11.45-12.00	Kopani Sajmira	Belova Valeriya
	12.00-12.15	Dr. Gáspár Zsolt	
	12.15-12.30	Hárs András	
	12.30-12.45	Dr. Hohmann Balázs	
		Jogtudomány II.	Államtudomány
II. panel	Szekcióelnök:	Dr. Kecskés Gábor (SZE)	Dr. Czékmann Zsolt (ME)
	13.00-13.15	Dr. Török- Tóth Soma	Dezse Tivadar
	13.15-13.30	Veress Csongor Balázs	Dr. Balássy Ádám Miklós
	13.30-13.45	Dr. Pethő András János	Gombos Jarmo
	13.45-14.00	Dr. Kovács Krisztián	Osman Mohammed Afzal
	14.00-14.15	Dr. Repponi Felícia Laura	Dr. Ritó Evelin
	14.15-14.30	Szabó András	Sivák Veronika
	14.30-14.45	Dr. Bognár Csaba	Kiss Rebeka
	14.45-15.00	dr. Lukács Dominika Abigél	Alakbarli Khavar
	15.00-15.15	dr. Halász Csenge	
		Jogtudomány III. jogtörténet- jogfilozófia	
III. panel	Szekcióelnök:	Dr. Zaccaria Márton Leó (DE)	
	15.45-16.00	Dr. Heil Kristóf Mihály	
	16.00-16.15	Dr. Szabó Péter Zsigmond	
	16.15-16.30	Dr. Szépvölgyi Enikő	
	16.30-16.45	Dr. László Balázs	
	16.45-17.00	Lugosi József	
	17.00-17.15	Molnár Bálint	
	17.15-17.30	Csitéi Béla	
	17.30-17.45	Ujlaki Anikó	

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Az üzletrész mint vagyontárgy jogi természete és részvétele a forgalomban

DR. TÖRÖK-TÓTH Soma

Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Doktori Iskola

Állam-és Jogtudomány, Polgári jog

torok.soma17@gmail.com

A korlátolt felelősségű társaságban meglévő üzletrész a törzsbetét mértékéhez igazodó és a törzsbetéthez kapcsolódó tagsági jogok és kötelezettségek összessége. Az üzletrész következésképpen semmiképpen sem tekinthető dolognak, ugyanakkor nem is értékpapír és még csak nem is jog, hanem a korlátolt felelősségű társaság és az annak tagja közötti jogi kapcsolat teljessége, amely összefoglalja a tagnak a társaságban fennálló státusát (jogállását). Az üzletrész így a törzsbetétért cserébe elnyert jogok összességének és a tagi minőséghez kapcsolódó kötelezettségeknek az egysége. Jelentősége abban áll, hogy az üzletrészről való rendelkezéssel a benne foglalt jogok és kötelezettségek összességéről lehet rendelkezni. Az üzletrész által megteremtett egység nem bontható fel: az üzletrészbe foglalt jogok egy része a többi jogosultság vagy kötelezettség nélkül nem ruházható át, a jogosultságok nem oszthatók fel több jogosult között, legfeljebb eszmei hányadok szerint.

A korlátolt felelősség társaság napjainkban is az egyik legelterjedtebb, legközkedveltebb társasági forma, az üzletrész pedig a kft. tagjának vagyontárgyaként mindig is többé-kevésbé zökkenőmentesen vett részt a piaci forgalomban, dacára az üzletrészt mint vagyontárgyat az előző bekezdésben írtak szerint övező dogmatikai egyenetlenségeknek, amelyek soha nem bizonyultak olyan jelentősnek, hogy zavart okoztak volna a mindig kényszerítő gazdasági szükségyszerűségekből, illetve nem jelentettek olyan problémát, amelyet a bírói gyakorlat a meglévő elméleti keretek felhasználásával ne tudott volna orvosolni. És mégis: az üzletrész jogi természetét és a piaci forgalomban történő részvételét illetően a jogirodalomban még a közelmúltban is egymásnak ellentmondó tudományos és gyakorlati álláspontok jelentek meg. Vannak vélemények, amelyek az üzletrész forgalomban történő részvételének jogi természetéhez a társasági szerződés felől közelítenek, az üzletrészt az üzletrész jogosultjának a kft. többi tagjával szemben fennálló szerződéses pozíciójának, az üzletrész átruházását pedig a szerződés-átruházás egyik altípusának tekintik.

Az előadásom során Kisfaludi Andrással egyet értve amellet fogok érvelni, hogy az üzletrész nem szerződéses pozíció, az üzletrész átruházása pedig nem szerződésátruházás. Tartalmilag ezt az eltérést az alapozza meg, hogy a korlátolt felelősségű társaság nem egy egyszerű szerződéses viszony a tagok között: a felek megállapodása alapján egy tőlük elkülönült, önálló jogalanyisággal rendelkező jogi személy jön létre, amelyre a szerződéses szabályok csak korlátozott mértékben alkalmazhatóak. A tagok társasági tagsági viszonya nem egy szerződéses pozíció, ezért annak átruházása sem a szerződésátruházás szabályai szerint történik. Az üzletrész-átruházás a korlátolt felelősségű társaság tagját megillető tagsági jogok és kötelezettségek egységének, a társasági tagságnak az átruházását jelenti, amely átruházás jogcíme nem valamilyen nevesített tulajdonátruházási szerződés, mivel annak törvényben meghatározott tárgyai közé a társasági tagság nem illeszthető be, hanem a sajátos társasági jogi szabályozással rendelkező üzletrész-átruházási szerződés.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Hogyan sérülnek az emberi jogok hibrid hadviselés során?

VERESS Csongor Balázs

Nemzeti Közszerológati Egyetem

Állam- és Jogtudomány

veresscsongor@gmail.com

Hibrid fenyegetések világában élünk. A háború és béke közti határok elmosódnak, néha hadüzenet küldése sem előzi meg a támadást. Az utóbbi években oly módon változtak meg a háború szabályai, hogy megnőtt a nem-katonai eszközök felhasználásának az aránya, melyek bizonyos esetekben hatékonyabbnak bizonyultak a klasszikus fegyveres erőknél. A hagyományos hadviselés mellett előretörték az irreguláris és a kiber-hadviselés is, mintegy kiegészítve az elsőt. Az új hadviselési módszerei között találjuk a terrorizmust, egyes kisebbségek felbujtását, a propagandát, magán hadseregek bevetését.

Az agresszor által felhasznált módszerek és tevékenységek köre széles skálán mozoghat: információk befolyásolása; logisztikai gyengeségek kihasználása, mint például az energiaellátó vezetékek; gazdasági és kereskedelmi zsarolás; nemzetközi intézmények hírnevének aláásása; terrorizmus vagy növekvő bizonytalanság táplálása.

A hibrid hadviselés szerves része a történelmi háborúknak az ókor óta, a történelem során a nagyhatalmak olyan ellenfelekkel szembesültek, aki a hagyományos és a nem hagyományos erejüket társítva használták, hogy a nagyhatalmak katonai erejével fel tudják venni a versenyt. A negyedik generációs hadviselés magában foglalja a hagyományos hadviselést, asszimmetrikus hadviselést, számítógépes bűnözést, felkelést, bűnözést, gazdasági zsarolást, etnikai háborút, alacsony költségű technológiák alkalmazását, melyek hatékony akadályozzák a magas fejlettségű technológiákat.

A hibrid hadviselés totális, mivel a civil, katona felosztás fokozatos megszűnése, vagyis a harcotól megkímélt hátsország eltűnése tetten érhető a háborúk generációinak fejlődésében. A határ teljes megszűnésére a negyedik generációban került sor.

A hibrid hadviselés aszimmetrikus, melynek célja olcsón nagy károkat okozni. Modern üzleti megoldások felhasználása is megfigyelhető a negyedik generációs hadviselésben, a terroristák sikeresen használták fel a közgazdaságból átvett modern üzletviteli koncepciót, például a köztük a franchise-t, a kiszervezést (outsourcing), valamint a franchise „know-how”-ját is.

A modern hadviselés új helyzet elé állítja a nemzetközi emberi jogok védelmét. Az új hadviselési forma megjelenése óta, hogy az állampolgárok sokkal jobban ki vannak téve a fenyegetésnek, mely által csorbulnak az állampolgári és emberi jogaik. Ezen személyek védelemre szorulnak, jogorvoslati módokra van szükség és az agresszor állammal szemben nemzetközi szinten fel kell lépni. Meg kell vizsgálni azokat a helyzeteket is, amikor bizonyos cselekmények békeidőben az emberi jogok sérelmének tekinthetők, ellenben nemzetközi fegyveres összeütközés során, a genfi egyezmények értelmében, jogszerűnek minősülhetnek.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

A felnevelési költségek megtérítése

DR. PETHŐ András János

Széchenyi István Egyetem – Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Kar (

Állam- és Jogtudomány, Polgári jog

dr.petho.andras@gmail.com

Előadásomban a felnevelési költségek polgári kártérítési jogi érvényesíthetőségének kérdéseit kívánom felvázolni. Amennyiben az egészségügyi szolgáltató ellátása alá tartozó nő az egészségében károsodott gyermeknek ad életet, számos morális kérdés merül fel, azonban nem elhanyagolható kérdésként jelenik meg az is, mulasztása esetén milyen esetekben és milyen mértékben felel az egészségügyi szolgáltató a gyermek gondozásával, nevelésével, gyógykezelésével összefüggően keletkező materiális hátrányokért.

A bírósági gyakorlatban felmerült esetekből merítve, azonban az elméleti tipizálás igényével kívánom bemutatni a felnevelési költségek jellegét, érvényesíthetőségének lehetséges síkjait, valamint azok határait. Attól függően, hogy a megszületett gyermek károsodása sorsszerűen alakult-e ki, vagy az orvosi felróhatóság körébe eső okból keletkezett-e, felvázolom a szülők személyiségi jogainak sérelmét, ennek körében meghatározom annak jogalapját, ami által a szülők a felneveléssel összefüggésben felmerülő költségek megtérítését követelhetik. Kifejtem, hogy az igazolt jogalaptól fakadóan, milyen mértékben jogosultak a gyermek felnevelésével kapcsolatos költségek áthárítására. Részletezem a felnevelési költségek, mint gyűjtőfogalom körébe eső tipikus és atipikus kárfajtákat, valamint azt is, hogy a bírósági gyakorlat milyen módon várja el a már felmerült és a jövőben felmerülő költségek, illetve összegszerűségük igazolását.

Előadásomban arra törekszem, hogy a felnevelési költségek kategóriáját a polgári jog felelősségtani rendszerében oly módon helyezzem el, hogy egyúttal bemutassam azok különleges, valamint a más kárfajtákkal, így elsősorban a vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges más költségekhez kapcsolódó hasonló jegyeit is.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Tulajdonjog-fenntartás a felszámolási eljárásban – az Ikarus-ügy tanulságai

DR. KOVÁCS Krisztián

Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Doktori Iskola

Állam- és Jogtudomány

kovacs.krisztian@jak.ppke.hu

Az új Ptk. hatálybalépésével az ingó dolgokra vonatkozó tulajdonjog-fenntartás a korábitól eltérő szabályozást kapott. A régi Ptk. hatálya alatt az ilyen biztosítékot nem kellett és nem is lehetett nyilvántartásba bejegyeztetni, a tulajdonjog-fenntartás tényét a szerződő felek megállapodása tartalmazta, mely harmadik személyek részére nem volt hozzáférhető. Az új Ptk. a nem lajstromozott ingó dolgoknál bevezette a hitelbiztosítéki nyilvántartásba történő bejegyzés követelményét. A rendszer az amerikai Uniform Commercial Code, illetve a magyar zálogjogi országos nyilvántartás tapasztalatait felhasználva egy elvileg olcsó, gyors és rugalmas megoldást kívánt nyújtani a publicitás elvének történő megfelelés érdekében. Szomorú tapasztalat azonban, hogy a régi reflexek, a berögzült szokások az üzleti életben megmaradtak: a legkritikább esetben történik meg az értékesített ingó dolgokra vonatkozó tulajdonjog-fenntartásnak a hitelbiztosítéki nyilvántartásba történő bejegyzése. Ennek oka részint az információhiányban, részint az erre alkalmas munkaerő hiányában, részint pedig az igen jelentős költségekben keresendő. De hogyan is lett egy kifejezetten „olcsó”-nak fejlesztett rendszer magas működési költség igényű? A hitelbiztosítéki nyilvántartás egy díjköteles szolgáltatás, a jelenlegi 7 ezer forintos díjával még csak költségesnek sem mondható – ha egyszer kell megfizetni. Egy áru adásvétellel üzletszerűen foglalkozó cégnél ugyanakkor nem elképzelhetetlen a napi akár 50 vagy még több szállítás, mely esetben a díj már 350 ezer forint, nem beszélve arról hogy az 50 nyilvántartási bejegyzés elkészítése már egy munkavállaló teljes munkanapját kitölti – hiszen az iratokat ellenőrizni is kell a bejegyzésnél. A költség pedig éppen úgy felmerül egy 3 ezer forintos tétel szállításánál, mint egy 30 milliós kamionra vonatkozó tulajdonjog-fenntartásnál. Ezt a költséget általánosságban egy kereskedő nem tudja beépíteni az áraiba, a továbbhárítás pedig rengeteg adminisztrációval jár. Ez a jelenség csúcsosodott ki az utóbbi időszak egyik legnagyobb médiafigyelmet kapó felszámolásánál, az Ikarus Egyedi Kft.-nél: a tulajdonjog-fenntartással érintett árukat szállító hitelezők egyike sem volt bejegyezve a hitelbiztosítéki nyilvántartásba. Hogyan érinti ez a hitelezők helyzetét? Milyen változások szükségesek a területen a hasonló esetek elkerülése érdekében? Mit ér a jogszabály, ha betarthatatlan? Ezekre a kérdésekre keressük a válaszokat.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15
Szekciófelelős:
Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

A DE-Institucionalizáció, mint a gyermekotthonok kiváltását célzó gyakorlat megjelenési formái

DR. REPPONI Felícia Laura

Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar Doktori Iskola Közigazgatási Jogi Tanszék

Állam-és Jogtudomány

felicia.repponi@gmail.com

A személyesség-modell a gyermekvédelemben a terminológia, az intézménytelenítés folyamatában és a személyes kapcsolatok kiépítésén alapuló segítő viszonyokban jelenik meg elsősorban, mintegy rendező elvként.

A nemzetközi ajánlások egyre nagyobb hangsúlyt fektetnek a gyermekotthonban nevelkedő gyermekeket érintő fejlődési nehézségekre tekintettel a bentlakásos intézmények kiváltására szolgáló megoldásokra a de-institucionalizáció jegyében, e körben a család-és gyermekbarát szociális szolgáltatások megerősítését, a megelőzést és a gyermek családban történő nevelkedését célzó intézkedések elsődlegessé tételét javasolják az állami, civil és társadalmi összefogáson alapuló koordinált programok és stratégiák kidolgozásával.

Az intézménytelenítés nemzetközi szinten – az ENSZ és az EU által kidolgozott útmutatók alapján – követelményként jelenik meg az államok számára, melyet mind a gyakorlati szakemberek bevonásával, mind a társadalmi összefogás megszervezésével szükséges megszervezni koordinált munkamegosztás alapján.

Bár Gyermekvédelmi törvényünk a szakellátást tekintve az intézményi elhelyezést illetően a nemzetközi tendenciáknak nagyrészt megfelel azzal, hogy a nevelőszülői elhelyezést teszi elsődlegessé, valamint megindult a gyermekotthonok lakásotthonokkal történő kiváltása, a gyakorlati megvalósulás eltéréseket mutat, mely részben a szakemberi, a nevelőszülői és az intézményi erőforrás hiányából fakad.

Általánosságban pedig elmondható, hogy a kiemelés kockázatával fenyegetett családok megsegítésére kevesebb intézkedést tartalmaz a gyermekvédelmi tárgyú szabályozás. Megerősítésre szorulnak továbbá az átmeneti – alternatív gondozást nyújtó intézmények és felmerül a bentlakásos iskolák szabályozásának és az ellátások közti elhelyezésének kérdésköre is, melyek funkciójukat tekintve az átmeneti gondozás intézményeihez tartozva lépcsőt képezhetnének az időszakos- vagy szakellátásban történő elhelyezés között.

Jelen vizsgálódás tárgya a de-institucionalizáció gyakorlati megvalósulása és az intézménytelenítés különböző formáinak összevetése a gyermekvédelmi ellátások területén.

Kulcsszavak: gyermekjogok, gyermekvédelem, de-institucionalizáció, intézménytelenítés, gyermekotthonok, személyes gondoskodást nyújtó ellátások, alternatív gondozás

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15
Szekciófelelős:
Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

A büntetőeljárás automatikus megszűnésének dilemmája közvetítői eljárásoknál

SZABÓ András

Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar Doktori Iskola
Állam- és Jogtudomány
andras.dr.szabo@gmail.com

A közvetítői eljárást a resztoratív igazságszolgáltatás egyik formájának tekintik. A resztoratív szemlélet lényege, hogy nem a tette és nem is az elkövető személyére fókuszál, hanem a felek között létrejött konfliktust próbálja előtérbe helyezni és azt megoldani. Ennek keretében nem csupán az elkövető és az áldozat, hanem a komplett közösség részt vesz az eljárás folyamatában. Az elsődleges cél, hogy az elkövető vállalja a felelősségét a tettéért és az eljárást követően a közösség visszafogadja őt.

A resztoratív technikák európai elterjedése során azonban egyre több más, főleg praktikus szempont is előtérbe került, mint például az eljárás gyors lezárása, vagy a nyomozóhatóság, az ügyészség és a bíróság tehermentesítése. Ugyanakkor óhatatlanul felmerül annak a veszélye, hogy ha ezek a célok túlságosan fontos szerepet töltenek be a büntetőeljárás során, akkor az eredeti célok a háttérbe szorulnak.

A közvetítői eljárás jogi következményei tekintetében is felmerül ez a kérdés. A büntetőjogi mediáció jogkövetkezményei az egyes országokban igen széles spektrumban mozognak az enyhítő körülményként való figyelembe vételtől egészen az eljárás megszüntetéséig. Utóbbi tekintetében pedig a szerint is eltérő a gyakorlat, hogy az eljárás megszüntetésének joga a jogalkalmazó kezében van, és ezáltal mérlegelés tárgyát képezi, vagy a törvény erejénél fogva automatikusan megtörténik (mint például Magyarországon a háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabban büntetendő bűncselekmények esetén).

Az előadásban annak a kérdésnek a vizsgálatára kerül sor, hogy ez a különbség mit eredményez a gyakorlatban, milyen mértékben befolyásolja a jogintézmény hatékonyságát, és, hogy az automatikus megszüntetés mennyire van összhangban a resztoratív igazságszolgáltatás eredeti céljaival.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Börtönkártérítések és ügyvédi mentalitás

DR. BOGNÁR Csaba

Eötvös Loránd Tudományegyetem Pedagógiai és Pszichológiai Kar,

Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar

csbognardr@gmail.com

A „börtönbiznisz” 2020. elején az egyik legfontosabb politikai-közéleti témaként jelentős befolyással bírt előítéletek keltésére, pártpreferencia módosítására. Hordereje, a vitában résztvevők köre és az érintett csoportokra (fogvatartottak és ehelyütt különösen az ügyvédség) hatása indokolja annak részletesebb vizsgálatát, úgyszintén napjaink digitális világa és életvitele, az online média meghatározóvá válása folytán az e felületen folyt elemzés, választott módszert. Az érintett, jeles képviselők, ügyvédek véleményformáló írásai nem csupán a sajtó több helyütt átvételére, de fórumhozzászólásokban is lecsapódnak és érvek, meggyőzés eszközei. Egy online sajtó- és fórumelemzés során [1], annak „melléktermékeként” megfigyelt mintázatok eredőit szedtem csokorba, és azok alapjait (börtönviszonyok, közvéleménykutatási eredmények, esetjogi gyakorlat, stb.) vizsgálom. A téma szakavatott képviselőinek írásai tudásuk magas presztízsével, a számában nagyságrendileg nagyobb uszító, provokáló írások ellensúlyozására tesznek kísérletet annak ellenére, hogy az online médiában különösen és fórumbejegyzések során elenyésző mértékben jelenik meg csak az értékítéletek szétválasztása, a széles spektrumot lefedő fogvatartottak táborá leginkább a legsúlyosabb bűncselekményeket elkövetőkkel van azonosítva és a „gyilkosokkal” szembeni düh az embertelen körülmények elfogadhatóságához igazodik. A fogvatartottak jogait érvényesítő – és érthetően nem ingyen dolgozó – ügyvédek előfeltevéseket igazoló eredményekből látható, felé irányuló még jelentősebb arányú negatív értékítélet, a hivatásrend egészével való általánosítás tovább rontja az ügyvédség évszázadokon átívelő amúgy is ambivalens megítélését, azonban presztízsük, nyilatkozataik közgondolkodást alakítani tudó szerepe mégis érzékelhető.

Kulcsszavak: ügyvéd, börtönbiznisz, jogvédő, sikerdíj, fogvatartott, elítélt

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

A belső kontrollrendszer működésének jogszabályi változásai, működtetése a köztulajdonú gazdasági társaságok életében

DR. LUKÁCS Dominika Abigél

Nemzeti Közszolgálati Egyetem, Közigazgatás-tudományi Doktori Iskola

Közigazgatás-tudomány

lukacs.dominika@gmail.com

A közpénzek kezelése rendkívül magas kockázatot hordoz magában. Az ezzel összefüggő korrupciós fenyegetettség csökkentését, valamint az integritást sértő események bekövetkezésének mérséklését nemzetközi szinten is kiemelkedő feladatként tartjuk számon. A hazai szabályozás a költségvetési szervek belső kontrollrendszeréről és belső ellenőrzéséről szóló 370/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet (Bkr.), valamint az államigazgatási szervek integritásirányítási rendszeréről és az érdekérvényesítők fogadásának rendjéről szóló 50/2013. (II. 25.) Korm. rendelet (Intr.) megalkotásával implementálta a nemzetközi fellépés gyakorlatát. A folyamatosan változó társadalmi, gazdasági miliő szükségszerűvé teszi a belső kontrollrendszer koncepciójának folyamatos továbbfejlesztését. Tanulmányomban részletesen foglalkozom a Bkr.-ben a közelmúltban bekövetkezett változásokkal, valamint a köztulajdonú gazdasági társaságok számára támasztott új követelményekkel. A köztulajdonban álló gazdasági társaságok belső kontrollrendszeréről szóló 339/2019. (XII. 23.) Korm. rendelet 2020. január 1-én lépett hatályba, ám tekintettel arra, hogy eddig jogszabályi kötelezettség nem írta elő az ilyen gazdasági társaságok számára belső kontrollrendszer kialakításának és működtetésének kötelezettségét, a jogalkotó 2020.július 1-ig türelmi időt biztosít a rendszer kialakítására. Az új szabályozás alapja a köztulajdonban álló gazdasági társaságok takarékosabb működéséről szóló 2009. évi CXXII. törvény, mely meghatározza azon társaságok körét melyeknek az új rendelet alkalmazása törvényi kötelezettsége, ám nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az e körön kívül esők, a felügyelőbizottság javaslata alapján működtessék a belső kontrollrendszert.

Az elemzésben részletesen foglalkozom azzal, hogy a jogszabályi változások miként javíthatják a belső ellenőrzések hatékonyságát, eredményességét. Az új kormányrendelet kapcsán választ keresek az előzetesen felmerült kérdésekre, foglalkozom az első számú vezető, valamint a felügyelőbizottság belső ellenőrzéshez fűződő viszonyával, döntési helyzeteivel.

Jogtudomány II. panel
2020. október 16. 13.00-15.15

Szekciófelelős:

Kelemen Gabriella, +36 30 505 0655

Személyiségi jogok a közösségi médiában, kitekintés Nyugat-Európára

DR. HALÁSZ Csenge

Miskolci Egyetem Állam-és Jogtudományi Kar

Állam-és Jogtudomány, Polgári Jog

halasz.csenge@uni-miskolc.hu, ha.csenge0701@gmail.com

Mark Zuckerberg egyik 2011-es nyilatkozatában úgy fogalmazott, hogy „*a magánélet megszűnt társadalmi norma*” lenni. Vajon tényleg igaza lenne és a virtuális valóság erodálja az emberi személyiség védendő tartományát?

A közösségi média oldalainak lehetséges hatásai több társadalomtudományi diszciplína vizsgálódásának a tárgyát képezik, például számos szociológiai és pszichológia tanulmány született e tárgykörben. Ezen internetes felületekhez olyan fontos jogi kérdések is fűződnek, amelyek szinte minden jogág területén éreztetik a hatásukat. Az elmúlt években, büntetőjogi, munkajogi, alkotmányjogi és polgári jogi területen is olyan megoldandó jogi problémák merültek fel, amelyek hatékony reflexiót kívánnak, mind jogalkotói, mind pedig jogalkalmazói oldalról.

Előadásomban és a hozzá kapcsolódó tanulmányomban a közösségi média oldalainak polgári jogi, azon belül személyiségi jogi hatásait teszem vizsgálat tárgyává. Ezen vizsgálatot indokolja, hogy a portál és a felhasználó között a regisztráció aktusával egy kontraktuális jogviszony keletkezik, amely a felhasználót a közösségi portál felületének a használatára jogosítja fel. Ezen használat során, a materiális valósághoz képest, sokkal könnyebben és gyorsabban valósíthatóak meg személyiségi jogi jogsértések, amely tény a hazai bírói gyakorlat alakulása is alátámasztja.

A hazai és a nemzetközi jogszabályi környezetet tekintve elmondható, hogy nem beszélhetünk ezen internetes platformok széles körű, teljes jogi szabályozásáról. A személyiségi jogokat illetően hazánkban a *Ptk.* mellett kiemelendő szabályozási novumot jelent a magánélet védelméről szóló *2018. évi LIII. törvény*, amely az interneten történő kapcsolattartást és az interneten történő zaklatások elleni védelmet egy szintre emeli a materiális valóságban elkövetett jogsértések elleni védelemmel. Ebben a tekintetben érdekes kérdést jelentenek a közösségi médiában megvalósuló személyiségi jogsértésekkel kapcsolatban felmerülő bizonyítási nehézségek és a jogsértő magatartások sajátos vonásai is. A hazai bírói gyakorlatot vizsgálva rögzíthető, hogy képmáshoz való jog, a becsülethez és jóhírnévhez való jog, a magánülethez való jog és a személyes adatok védelméhez való jog sérelme következik be a leggyakrabban.

A hazai szabályozási környezet és joggyakorlat neorealgiikus pontjainak vizsgálata során egy nemzetközi kitekintés megtétele is szükségesnek ígérkezik. E tekintetben, szubjektív szelekció útján, a kontinentális jogrendszer országai közül Hollandia, Belgium és Dánia vonatkozó szabályai kerülnek vizsgálatra. A szabályozás felvázolása után, a bírói gyakorlatból kiemelt példák segítségével előremutató következtetések levonására töreksem.